

Consol i solidaritat amb les víctimes

El dilluns 27 d'abril, festa de la Mare de Déu de Montserrat, el cardenal Lluís Martínez Sistach va presidir una missa a la basílica de la Sagrada Família per les víctimes de l'accident del vol Barcelona-Düsseldorf, ocorregut el 24 de març passat. Hi varen assistir els reis, el president del Govern espanyol, el president de la Generalitat i els familiars i amics de les víctimes. Al final de la missa varen parlar els representants de les comunitats protestant, jueva i musulmana. Durant la celebració, es pregà per l'etern descans de les víctimes i pel consol i la solidaritat amb els familiars i amics dels qui varen morir en l'accident. En la foto, els reis i el cardenal saluden els familiars de les víctimes.

GLOSSA

La mirada de la mare

Traspassà la mare. El fill, ja adult, rebia el condol dels familiars i de les amistats. Un dels amics li preguntà: «Què records més de la mare?» «La seva mirada», va ser la resposta immediata, que va aclarir tot detallant: «Quan era petit i, de bon matí, sortia cap a l'escola del poble, la seva mirada em seguia des de la finestra fins que em perdia a l'horitzó. Jo sentia que em seguia fins que arribava a l'escola. Així durant una bona colla d'anys. La seva mirada amatent, tendra i amorosa, darrere els vidres, m'acompanyava i em donava seguretat i confiança. Feia que em sentís estimat. Vaig saber uns anys després, quan estava acabant l'ESO, que la mare, en aquells moments, m'encomanava a Maria, em posava confiadament a les seves mans.» «[...] Quan Jesús veié la seva mare [...], digué: Dona, aquí tens el teu fill. Després digué al deixeble: Aquí tens la teva mare» (Jn 19,26-27).

«Acabà el temps d'escola, em vaig fer gran i mai he deixat de sentir aquella dolça companyia. Encara avui, ara mateix, la tinc ben present. Des del sentiment de l'absència, des de l'enyor, la mirada de la mare, després del seu traspàs, em continua acompanyant des de la proximitat de Déu.»

La mare d'aquesta persona seguia el fill amb la mirada, com l'esguard de Maria seguia la vida de Jesús des de la humil menjadora fins a la Creu. Com el seguí quan el davallaren, acompanyada pel petit grup d'homes i dones fidels. El contemplava mort en els seus braços en aquells moments d'aniquilació i silenci, de la mateixa manera que la seva mirada el contemplava en néixer, agombolada pel cant dels àngels i la joia dels pastors. I com compartí la resurrecció rebent el seu desig de pau en retrobar mare i deixebles. «Jesús es presentà enmig d'ells i els digué: Pau a vosaltres» (Lc 24,36).

«La mirada de la mare ha estat important —afegeix el protagonista del relat. M'ha ajudat a créixer i a ser pare. Quan acompanyo els meus fills a l'escola, deixo que facin l'últim tram sols. Així els puc seguir amb la mirada fins que traspassen la porta, es giren i em diuen adéu. I puc encomanar-los a Maria. I quan deixin de girar-se per dir-me adéu —tard o d'hora això també passarà—, encara els encomanaré amb més força!» «Saludeu Maria, que ha treballat molt per vosaltres» (Ac 1, 14).

Enric Puig Jofra, SJ

RESSÒ DE LA PARAULA

Poble cridat des del futur

Hi ha una imatge de l'Església que no necessita ser inventada, perquè ha estat una realitat. I una realitat que precisament no tenia cap altre sentit que representar anticipadament l'Església de Jesucrist. És el Poble d'Israel caminant pel desert, en procés d'alliberament, compromès amb Déu en Aliança d'amor, aspirant posseir la terra promesa.

Aquesta manera d'entendre l'Església resulta molt oportuna per a nosaltres, que estem celebrant el desè aniversari de la nostra Diòcesi. Ja ens sentíem en camí durant la Quaresma, deixant-nos portar pel dinamisme de l'oració personal i comunitària: era el camí de conversió per l'amor. Avui vivim, com a Poble en temps pasqual, un moment contemplatiu, l'Ascensió de Jesús a la glòria.

L'Església pelegrina és un Poble essencialment convocat. Això és el que significa la paraula «Església», segons la seva etimologia grega. És a dir, un Poble cridat a la llibertat, al compromís d'Aliança, a la possessió feliç de la Terra. Per això, la primera qualitat d'aquest Poble és «saber escoltar». Escoltar, no precisament la nostra pròpia veu, sinó una altra que ve de fora. Quina veu, d'on ve, vers on ens dirigeix?

Segons hem pogut entendre la notícia, es treballa actualment en l'invent d'un tren d'altíssima velocitat, que sura uns centímetres sobre el sòl, atret per imants. És l'enorme força d'atracció el que el fa avançar. Això ens recorda que la vida de l'univers és un moviment constant i harmoniós, impulsat per la força gravitatòria dels astres. I des d'aquestes imatges mirem la nostra realitat: a nosaltres, què ens atreu, quin imant ens crida amb tanta força, quina força gravitatòria ens mou...? O, potser, no ens movem?

Els deixebles, el dia de l'Ascensió, es van quedar bocabadats mirant al cel. I sovint pensem que la veu, que ve de dalt, ens convida a pujar. D'altra banda, ja fa anys, i avui també, escoltem moltes veus que vénen de baix, reclamen que ens fixem en les coses de la terra. No obstant això, la veu de Déu crida a posar la nostra atenció en l'endemà:

«Espereu el compliment de la promesa... sereu els meus testimonis fins a l'extrem de la terra... tornaré» (cf. Ac 1,1-11).

Per tant:

- Fixem-nos en el demà. Contemplem-lo fins a entusiasmar-nos-hi.
- Aquest futur es realitzarà quan Ell torni, depèn, per tant, sobretot d'Ell.
- Però, per la nostra banda, hem de fer alguna cosa avui i aquí; una cosa decisiva també per al futur: ser els seus testimonis per tot arreu.

En conseqüència, la crida és a practicar «l'art de saber esperar», encertar en la manera pròpia com l'Esperit de Crist ens ensenya a viure el temps, la història.

Perquè molts, en efecte, dins de la nostra Església esperen, però amb els braços plegats. Alguns contemplatius van caure en el «quietisme». Uns altres, portats per la impaciència, tot ho volen ja i no s'estan d'actuar i exigir que tot sigui fet ara mateix i perfectament... Alguns compromesos van caure en «l'activisme». Totes dues actituds no són pròpiament cristianes.

La nostra Església és cridada a mirar el futur. Allí, en contemplar-la lluminosa i feliç al costat de Jesucrist, recuperem la serenitat davant les coses que avui no estan bé. Però, en descobrir el que està cridada a ser, no deixem d'inquietar-nos i treballar per apropar-nos a aquest model. Aquesta és la veu i la força que ens atrau. Deixem-nos-hi portar.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

ENTREVISTA

► **MARIA TERESA SIVILL**

Servir i estimar

La Congregació de les Germanetes de l'Assumpció celebren 150 anys de la seva fundació a càrrec d'Etienne Pernet i d'Antoinette Fage. Ha estat un segle i mig «de joia i d'acció de gràcies per l'amor i la fidelitat de Déu, que ens ha acompanyat sempre», afirma la Gna. M. Teresa Sivill, una treballadora familiar que hi va entrar fa 54 anys i resideix, «en acció apostòlica», a la Comunitat de Sant Andreu de Palomar de Barcelona.

Com defineix el carisma de la Congregació?

Procurar la glòria de Déu, donant una resposta evangèlica per mitjà del servei a la classe obrera, als més empobrits i a les seves famílies, pel camí d'encarnació de Jesús servidor; portem al cor i a la vida les seves joies i sofriments. Malgrat la nostra feblesa continuem fent realitat aquest carisma, adaptat als signes dels temps: treballant per la pau, la justícia i la integritat de la creació, eix transversal de la nostra congregació.

Com ha evolucionat la seva fe?

Sóc una dona de fe, oberta al creixement i arrelada al Déu de Jesucrist. Conscient que mai no en tinc prou, dic: «Crec, Senyor, però augmenta la meua fe». La fe em fa sentir feliç amb el Crist vivent. En moments foscos i durs de la vida no m'he ensorrat mai. La vivència de Déu em fa viure en pau, joia i esperança. Dono gràcies a Déu per la Congregació, que m'ha acompanyat en aquest camí i m'ha ajudat a concretar la fe en el servei als petits.

En què se centra el seu treball pastoral?

Intentant viure en comunitat l'esperit de les Benaurances, en actitud de servei i d'ajuda als qui ho necessiten. Actualment, el meu compromís apostòlic es realitza preferentment en la comunitat, en el barri, la parròquia i en l'anunci explícit de Jesucrist animant un grup de dones d'estudi d'Evangeli.

PREGÀRIES DE LA M. TERESA

Per un moribund

Senyor, que ho coneixes tot, la vida i la mort; t'ho supliquem: perdona els pecats del nostre amic que ara ens deixa, perquè pugui rebre de tu un cor pur.

Tu saps que he vist morir desenes de milers de persones, però cap dominat per l'angoixa o per la por, perquè tots havien confessat els seus pecats i tu has tingut pietat d'ells.

També és així com el nostre amic, que ens deixarà en la teua pau, després, amb un cor pur, es podrà alegrar amb tu al Regne del cel per tota l'eternitat.

Amén.

Mare Teresa de Calcuta

HECHOS DE VIDA

«¡Quemaban alegría!»

Me encuentro en la casa provincial y residencia de las religiosas de la Congregación de San José de Girona, en Barcelona. Todas han trabajado —quemado sus vidas por amor— como enfermeras o cuidadoras de noche o dedicadas a la enseñanza, en Europa, África y América. Acababa de llegar la Hna. Esther. Era la delegada de la Congregación en centros de salud —propios y diocesanos— en Ruanda, Congo, Bata y Camerún. Ahora, enferma, venía para ser tratada de su enfermedad.

Al entrar veo a unas 12 religiosas —en medio del corro, la provincial Hna. Rosa y la Hna. Esther—, todas con manifestaciones externas de júbilo, con risas festivas, ellas que habían trabajado en las misiones africanas y ahora se reencontraban de nuevo.

—Estaban quemando alegría. Su alegría era como un incienso...

—Perfumaban el ambiente con el buen olor de la alegría de Cristo...

San Gregorio Magno afirmaba: «El alma santa hace de su corazón un incensario. Quema sus perfumes a Dios.»

Teresa de Jesús invitaba «a caminar alegres... sirviendo».

—«Sentir su amor... es como renacer a una alegría contagiosa, que no se puede disimular; he de comunicarla y transmitirla a mi alrededor». Pedía:

—«No dejen de ser alegres. Que se alegren todos.»

San Juan Crisóstomo recordaba a los cristianos que debíamos ser alegres:

—«Que si aparecíamos alegres: con dulzura, con mansedumbre y humildes... nos asemejaríamos al sol que, cuando sale, disipa las tinieblas.»

¡Felices los cristianos alegres; persuaden antes de hablar!»

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

La miopía espiritual

El ojo es una de las maravillas de la creación. Los mecanismos de la visión dejan asombrados a los científicos y oftalmólogos. Aun así, este órgano también tiene defectos, sufre enfermedades y alteraciones. Diversas anomalías distorsionan nuestra visión de la realidad.

Una de ellas es la miopía, la incapacidad para enfocar correctamente los objetos lejanos. La fe es una manera de mirar la realidad. Y a veces sufrimos miopía espiritual. Nos perdemos en lo concreto; nos obsesionan los detalles; los árboles no nos dejan ver el bosque; «cribamos el mosquito y nos tragamos el camello» (Mt 23,24).

Frente a la miopía, la fe nos sitúa en otra escala. Nos proporciona una perspectiva general del mundo, de los demás y de nosotros mismos. La fe nos permite captar la inmensidad del mundo, explorar los horizontes de la realidad para encontrar en los límites de la existencia los vestigios que revelan su sentido. No da certeza, pero orienta la búsqueda de significados sólidos. Indica el camino.

Josep Otón

La mística de la Palabra, Editorial Sal Terrae del Grupo de Comunicación Loyola

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

18. □ Dilluns (litúrgia hores: 3a setm.) [Ac 19,1-8 / SI 67 / Jn 16,29-33]. Sant Joan I, papa (523-526) i mr. Sant Pròsper (s. VIII), bisbe de Tarragona; sant Fèlix de Cantalici, rel. caputxí; santa Rafaela-Maria Porras, rel., fund. Esclaves del Sagrat Cor, a Madrid (ACJ, 1877); beat Joan Gilbert, rel. mercedari, de Reus.

19. □ Dimarts [Ac 20,17-27 / SI 67 / Jn 17,1-11a]. Sant Francesc Coll (1812-1875), prev. dominicà, de Gombren (Ripollès), fund. Dominique de l'Anunciata, a Vic (RDA, 1856). Sant Pere Celestí, papa dimissionari (Celestí V), abans monjo i fund.; santa Ciríaca.

20. □ Dimecres [Ac 20,28-38 / SI 67 / Jn 17,11b-19]. Sant Bernardí de Siena (1380-1444), prev. franciscà, devot del nom de Jesús, patró dels publicistes i dels esparters. Sant Baldiri o Boi, mr.; sants Hilari i Silvi, bisbes; santa Basilissa, vg.

21. □ Dijous [Ac 22,30; 23,6-11 / SI 15 / Jn 17,20-26]. Sant Secundí, mr. a Còrdova; sant Torquat i els seus companys, mrs.; santa Virgínia, viuda.

22. □ Divendres [Ac 25,13-21 / SI 102 / Jn 21,15-19]. Santa Joaquina de Vedruna (1783-1854), rel. viuda, de Barcelona, fund. Carmelites de la Caritat a Vic (CHCC, 1826). Santa Rita de Càscia, rel. agustina; santa Quitèria, vg. i mr., advocada contra la ràbia; santa Júlia, vg. i mr. africana (s. IV); sant Ató, bisbe.

23. □ Dissabte [Ac 28,16-20.30-31 / SI 10 / Jn 21,20-25]. Sant Desideri, bisbe; sant Joan Bta. de Rossi, prev., fund.

24. ■ † Diumenge vinent, Pasqua de Pentecosta (lit. hores: 4a setm.) [Ac 2,1-11 / SI 103 / 1Co 12,3b-7.12-13 (o bé: Ga 5,16-25) / Jn 20,19-23 (o bé: Jn 15,26-27; 16,12-15)]. Maria Auxiliadora i altres advocacions: Providència, Strada...; sant Vicenç de Lerins, prev., escriptor eclesiàstic; sant Genadi, bisbe; santes Susanna i Afra, mrs.; beat Joan Prado, prev. i mr.

L'ASCENSIÓ DEL SENYOR

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 1,1-11)

En la primera part del meu llibre, Teòfil, he parlat de tot el que Jesús va fer i ensenyar, des del principi fins al dia que fou endut al cel, després de confiar, en virtut de l'Esperit Sant, la seva missió als apòstols que ell havia elegit. Després de la passió, se'ls presentà viu i ho comprovaren de moltes maneres, ja que durant quaranta dies se'ls aparegué, i els parlava del Regne de Déu.

Estant reunit amb ells, els manà que no s'allunyessin de Jerusalem i els digué: «Espereu aquí la promesa del Pare que va sentir dels meus llavis quan us deia que Joan havia batejat només amb aigua; vosaltres, d'aquí a pocs dies, sereu batejats amb l'Esperit Sant». Els qui es trobaven reunits li preguntaven: «Senyor, ¿és ara que restablireu la reialesa d'Israel? Ell els contestà: «No és cosa vostra de saber quins temps i quines dates ha fixat l'autoritat del Pare, però quan l'Esperit Sant vindrà sobre vosaltres, rebreu una força que us farà testimonis meus a Jerusalem, a tot el país dels jueus, a Samaria i fins als límits més llunyans de la terra.»

Quan hagué dit això s'enlairà davant d'ells, i un núvol se l'endugué, i el perderen de vista. Encara s'estaven mirant al cel com ell se n'anava, quan es presentaren dos homes vestits de blanc, que els digueren: «Homes de Galilea, ¿per què us esteu mirant al cel? Aquest Jesús que ha estat endut d'entre vosaltres cap al cel, tornarà de la manera com vosaltres acabeu de contemplar que se n'anava al cel.»

▶ Salm responsorial (46)

R. Déu puja enmig d'aclamacions, al so dels corns puja el Senyor.

Aplaudiu, pobles de tot el món, / aclameu Déu amb entusiasme. / El Senyor és l'Altíssim, el terrible, / rei de reis a tot el món. R.

Déu puja enmig d'aclamacions, / al so dels corns puja el Senyor. / Canteu a Déu, canteu-li, / canteu al nostre rei. R.

Que és rei de tot el món, / canteu a Déu un himne. / Déu regna sobre les nacions, / Déu seu al tron sagrat. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (Ef 4,1-13)

Germans, jo, pres per causa del Senyor, us prego que visqueu com ho demana la vocació que heu rebut, amb tota humilitat i mansuetud, amb paciència, suportant-vos amb amor els uns als altres, no escatimant cap esforç per estrènyer la unitat de l'esperit amb els lligams de la pau. Un sol cos i un sol esperit, com és també una sola l'esperança que neix de la vocació rebuda. Un sol Senyor, una sola fe, un sol baptisme, un sol Déu i Pare de tots, que està per damunt de tot, actua a través de tot i és present en tot.

Però, cadascun de nosaltres ha rebut la gràcia segons la mesura de la generositat del Crist. Per això diu l'Escriptura: «Pujà cel amunt, s'endugué un seguici de captius, repartí dons als homes». Si va «pujar» vol dir que abans havia baixat del cel a la terra. És ell mateix qui, després d'haver baixat, ha pujat més amunt de tots els cels, per portar a plenitud tot l'univers.

És ell qui ha fet a uns el do de ser apòstols, a d'altres el de ser profetes, a d'altres el de ser evangelistes, pastors o mestres, i així ha preparat els qui formen el seu poble sant per a una obra de servei, per edificar el cos de Crist, fins que ens trobarem units uns i altres constituint tots, en la unitat de la fe i del coneixement del Fill de Déu, l'home perfecte, l'home que arriba a la talla de la plenitud del Crist.

(La 2a lectura d'avui també pot ser Ef 1,17-23)

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 16,15-20)

En aquell temps, Jesús s'aparegué als onze i els digué: «Aneu per tot el món i prediqueu a tothom la Bona Nova de l'Evangeli. Els qui creuran i es faran batejar, se salvaran; els qui no creuran, seran condemnats. Els qui hauran cregut faran miracles com aquests: expulsaran dimonis pel poder del meu nom, parlaran llenguatges nous; si agafen serps amb les mans o beuen metzines no els faran cap mal, els malalts a qui hauran imposat les mans, es posaran bons». Jesús, el Senyor, després de parlar-los, fou endut al cel i s'assegué a la dreta de Déu. Ells se n'anaren a predicar pertot arreu, i el Senyor hi cooperava confirmant la predicació de la paraula amb els miracles que la seguien.

▶ Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles (Ac 1,1-11)

En mi primer libro, querido Teófilo, escribí de todo lo que Jesús fue haciendo y enseñando hasta el día en que dio instrucciones a los apóstoles, que había escogido, movido por el Espíritu Santo, y ascendió al cielo. Se les presentó después de su pasión, dándoles numerosas pruebas de que estaba vivo y, apareciéndoseles durante cuarenta días, les habló del reino de Dios.

Una vez que comían juntos, les recomendó: «No os alejéis de Jerusalén; aguardad que se cumpla la promesa de mi Padre, de la que yo os he hablado. Juan bautizó con agua, dentro de pocos días vosotros seréis bautizados con Espíritu Santo.» Ellos lo rodearon preguntándole: «Señor, ¿es ahora cuando vas a restaurar el reino de Israel?» Jesús contestó: «No os toca a vosotros conocer los tiempos y las fechas que el Padre ha establecido con su autoridad. Cuando el Espíritu Santo descienda sobre vosotros, recibiréis fuerza para ser mis testigos en Jerusalén, en toda Judea, en Samaria y hasta los confines del mundo.»

Dicho esto, lo vieron levantarse, hasta que una nube se lo quitó de la vista. Mientras miraban fijos al cielo, viéndolo irse, se les presentaron dos hombres vestidos de blanco, que les dijeron: «Galileos, ¿qué hacéis ahí plantados mirando al cielo? El mismo Jesús que os ha dejado para subir al cielo volverá como le habéis visto marcharse.»

▶ Salmo responsorial (46)

R. Dios asciende entre aclamaciones; el Señor, al son de trompetas.

Pueblos todos batid palmas, / aclamad a Dios con gritos de júbilo; / porque el Señor es sublime y terrible, / emperador de toda la tierra. R.

Dios asciende entre aclamaciones; / el Señor, al son de trompetas; / tocad para Dios, tocad, / tocad para nuestro Rey, tocad. R.

Porque Dios es el rey del mundo; / tocad con maestría. / Dios reina sobre las naciones, / Dios se sienta en su trono sagrado. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Efesios (Ef 4,1-13)

Hermanos:

Yo, el prisionero por el Señor, os ruego que andéis como pide la vocación a la que habéis sido convocados. Sed siempre humildes y amables, sed comprensivos, sobrellevaos mutuamente con amor; esforzaos en mantener la unidad del Espíritu con el vínculo de la paz. Un solo cuerpo y un solo Espíritu, como una sola es la esperanza de la vocación a la que habéis sido convocados. Un Señor, una fe, un bautismo. Un Dios, Padre de todo, que lo trasciende todo, y lo penetra todo, y lo invade todo.

A cada uno de nosotros se le ha dado la gracia según la medida del don de Cristo. Por eso dice la Escritura: «Subió a lo alto llevando cautivos y dio dones a los hombres.»

El «subió» supone que había bajado a lo profundo de la tierra; y el que bajó es el mismo que subió por encima de todos los cielos para llenar el universo. Y él ha constituido a unos, apóstoles, a otros, profetas, a otros, evangelizadores, a otros, pastores y maestros, para el perfeccionamiento de los santos, en función de su ministerio, y para la edificación del cuerpo de Cristo; hasta que lleguemos todos a la unidad en la fe y en el conocimiento del Hijo de Dios, al hombre perfecto, a la medida de Cristo en su plenitud.

(La 2.ª lectura de hoy también puede ser Ef 1,17-23)

▶ Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 16,15-20)

En aquel tiempo, se apareció Jesús a los Once y les dijo: «Id al mundo entero y proclamad el Evangelio a toda la creación. El que crea y se bautice se salvará; el que se resista a creer será condenado. A los que crean, les acompañarán estos signos: echarán demonios en mi nombre, hablarán lenguas nuevas, cogerán serpientes en sus manos y, si beben un veneno mortal, no les hará daño. Impondrán las manos a los enfermos, y quedarán sanos.» Después de hablarles, el Señor Jesús subió al cielo y se sentó a la derecha de Dios. Ellos se fueron a pregonar el Evangelio por todas partes, y el Señor cooperaba confirmando la palabra con las señales que los acompañaban.

L'Ascensió del Senyor. Pintura de Rembrandt, Alte Pinakothek (Munic)

COMENTARI

Glorificat a la dreta del Pare

Quan Jesús puja al Pare vol dir que la missió de l'Església continua la missió de Jesús.

L'ascensió de Jesús és el punt d'arribada de la vida de Jesús i el punt de partida de la vida missionera de l'Església. Celebrem la partença-absència de Jesús i, ahora, la presència-responsabilitat de l'Església. Amb el final de la presència de Jesús en el nostre món i la seva glorificació a la dreta del Pare, Crist comença una nova presència en el món a través de la missió i el testimoniatge confiat als seus deixebles: «Sereu testimonis meus [...] fins als límits més llunyans de la terra». L'esperança cristiana no legítima cap fuga del món, de la història. La vida del

Senyor ha estat una existència plenament disponible al servei dels homes. És seguint el mateix camí de Crist que nosaltres, seguint-lo, farem també el cim.

L'Ascensió del Crist ressuscitat és narrada al final de l'evangeli de Lluc (24,50-52) com el final gloriós de la vida pública de Jesús; i al començament dels Fets (1a lectura) és vista com el punt de partida de la missió de l'Església per tot el món.

Jesús és ell mateix però no el mateix amb qui havien menjat i begut i que ha mort crucificat. Jesús ha pujat enaltit a la dreta del Pare, però continua la seva presència en l'Església.

Ara és el temps de l'Església, no podem quedar-nos badant com puja al cel: «Aquest Jesús que ha estat endut d'entre vosaltres cap al cel, tornarà de la manera

com vosaltres acabeu de contemplar que se n'anava al cel». Comença la missió de l'Església: escampar arreu la bona nova del Regne de Déu, ser testimonis de Jesucrist que fou crucificat i ara té la vida nova de ressuscitat, primícia de tots els qui ressuscitem en ell.

L'Ascensió és la plenitud del misteri pasqual. El Crist ressuscitat ha estat glorificat a la dreta del Pare. La litúrgia de la Paraula ens presenta dues narracions del Senyor ressuscitat. La primera està treta dels Fets dels Apòstols i la segona, del final de l'evangeli de Marc inspirat en el final de l'evangeli de Lluc. Són dos relats de la mateixa realitat, per bé que amb una perspectiva diferent.

Ignasi Ricart, claretià

NOTÍCIES DE L'ESGLÉSIA DIOCESANA

CRÒNICA

Pregària vocacional. Va ser l'últim dijous de mes, 30 d'abril, a les 19 h, a la capella de la Casa de l'Església, convocada per la Delegació de Pastoral Vocacional. En l'Any de la Vida Consagrada, per continuar coneixent el testimoni de vida de religiosos o religioses de diversos carismes, aquesta vegada va intervenir el P. Ernesto Jáñez Sarmiento, de la Congregació de Sant Pere *ad Vincula*, que tenen el col·legi Verge de la Salut de Sant Feliu de Llobregat.

Sortida cultural de la Cúria. Va tenir lloc el passat 1 de maig a Olesa de Montserrat, per assistir a la representació de *La Passió*, convidats per Mn. Alonso-Esteve Fernández, rector de la parròquia de Santa Maria. Com en anys anteriors, va ser una bona ocasió de convivència entre els treballadors de la Casa de l'Església i famílies, i amb el bisbe Agustí.

Reunió de responsables de Centres d'Esplai. El passat 6 de maig, al vespre, va tenir lloc la primera reunió dels responsables d'aquests centres amb el seu nou consiliari, Mn. Agustí Roig. Durant la trobada es van transmetre informacions relatives a l'obtenció de beques per

XLIX Jornada Mundial de les Comunicacions Socials. Se celebra avui, dia de l'Ascensió, amb el lema «Comunicar la família: ambient privilegiat de l'encontre en la gratuïtat de l'amor». En el seu missatge, el papa Francesc proposa el tema de la família, en el context d'un procés sinodal, entre el sínodo extraordinari d'octubre 2014 i l'ordinari del proper octubre. En efecte, diu el Papa, «la família és el primer lloc on aprenem a comunicar. Tornar a aquest moment originari ens pot ajudar, tant a comunicar de manera més autèntica i humana, com a observar la família des d'un nou punt de vista». La coincidència amb la celebració d'acció de gràcies a Montserrat, pels deu anys de la diòcesi ens recorda que la nostra Església particular de Sant Feliu és també la família dels fills de Déu que s'aplega en l'amor i es comunica als quatre vents.

al finançament de les colònies d'estiu que organitzen els esplais.

AGENDA

Entrega de premis del Concurs Bíblic i trobada de la Delegació d'Ensenyament. Dissabte 23 de maig, de les 11 a les 12 h, a la Casa de l'Església, tindrà lloc el lliurament de premis als guardonats de la nostra diòcesi, amb l'assistència de professors i alumnes participants i premiats. Després, de 12 a 14 h, tindrà lloc una conferència per als docents, sobre la concreció del currículum LOMCE de Religió a Catalunya.

Conferència «La persecució dels cristians a Irak». En sintonia amb la

petició de pregàries pels cristians assetjats, el proper diumenge 24 de maig, a les 18 h, a la Pquia. de Sta. Maria de Castelldefels, hi haurà aquesta conferència a càrrec d'Ariadna Blanco, delegada d'Ajuda a l'Església Necessitada a Catalunya, que ha visitat aquell país fa uns mesos.

Àvila 2015: El camí de santa Teresa. Del 2 al 9 d'agost. El Secretariat Interdiocesà de Joventut ofe-

reix un «combinat» per passar uns dies d'estiu amb Sta. Teresa i amb altres joves: Del 2 al 5 d'agost, ruta teresiana de Segòvia a Àvila, tot meditant el seu Camí interior; del 5 al 9 d'agost, participació a la Trobada Europea de Joves. Per a més informació pots adreçar-te a la Delegació de Joventut: joventut@bisbatsantfeliu.cat

Commemoració del genocidi armeni. 18 de maig, a les 19 h, a l'aula magna del Seminari Conciliar de Barcelona. És un acte coorganitzat per la Facultat de Teologia de Catalunya, l'Arquebisbat de Barcelona, l'Església apostòlica d'Armènia a Espanya i l'Ambaixada d'Armènia a Espanya.

FORMACIÓ

Simposi internacional «Noves perspectives sobre la formació del Nou Testament». 28-30 de maig, coorganitzat per la Facultat de Teologia de Catalunya, la Humboldt Universitat de Berlín i la Universitat de Regensburg. Informació i inscripcions: Secretaria de la FTC (c/ Diputació 231, Barcelona), tel. 934 534 925, congressos@teologia-catalunya.cat, www.teologia-catalunya.cat

CATEDRAL

Confirmacions. Diumenge 24 de maig, 19 h. Confirmacions d'adults i també d'un grup d'alumnes del col·legi del Bon Salvador de St. Feliu de Llobregat.

ECO DE LA PALABRA

Pueblo llamado desde el futuro

Hay una imagen de la Iglesia que no necesita ser inventada, porque ha sido una realidad. Y una realidad que precisamente no tenía otro sentido más que representar anticipadamente la Iglesia de Jesucristo. Es el Pueblo de Israel caminando por el desierto, en proceso de liberación, comprometido con Dios en Alianza de amor, aspirando poseer la tierra prometida.

Este modo de entender la Iglesia resulta muy oportuno para nosotros, que estamos celebrando el décimo aniversario de nuestra Diócesis. Ya nos sentíamos en camino durante la Cuaresma, dejándonos llevar por el dinamismo de la oración personal y comunitaria: era el camino de conversión por el amor. Hoy vivimos, como Pueblo en tiempo pascual, un momento contemplativo, la Ascensión de Jesús a la gloria.

La Iglesia peregrina es un Pueblo esencialmente llamado. Eso es lo que significa la palabra «Iglesia», según su etimología griega. Es decir, un Pueblo llamado a la libertad, al compromiso de Alianza, a la posesión feliz de la Tierra. Por eso, la primera cualidad de este Pueblo es «saber escuchar». Escuchar, no precisamente nuestra propia voz, sino otra que viene de fuera. ¿Qué voz, de dónde viene, a dónde nos dirige?

Según hemos podido entender la noticia, se trabaja actualmente en el invento de un tren de altísima velocidad, que flota unos centímetros sobre el suelo, atraído por imanes. Es la enorme fuerza de atracción lo que le hace avanzar. Esto nos recuerda que la vida del universo es un movimiento constante y armonioso, impulsado por la fuerza gravitatoria de los astros. Y desde estas imágenes miramos nuestra realidad: a nosotros, ¿qué nos atrae, qué imán nos llama con tanta fuerza, qué fuerza gravitatoria nos mueve...? ¿O, quizá, no nos movemos?

Los discípulos el día de la Ascensión se quedaron embelesados mirando al cielo. Y muchas veces pensamos que la voz, que viene de arriba, nos invita a subir. Por otra parte, ya hace años, y hoy también, escuchamos muchas voces que vienen de abajo, reclaman que nos fijemos en las cosas de la tierra. Sin embargo, la voz de Dios llama a poner nuestra atención en el mañana:

«Aguardad el cumplimiento de la promesa... seréis mis testigos hasta los confines del mundo... volveré.» (cf. Hch 1,1-11)

Por tanto:

—Fijémonos en el mañana. Contemplémoslo hasta entusiasrnos por él.

—Ese futuro se realizará cuando Él vuelva, depende, por tanto sobre todo de Él.

—Pero, por nuestra parte, hemos de hacer algo hoy y aquí; algo decisivo también para el futuro: ser sus testigos por todas partes.

En consecuencia, la llamada es a practicar «el arte de saber esperar», acertar en la manera propia como el Espíritu de Cristo nos enseña a vivir el tiempo, la historia.

Porque muchos, en efecto, dentro de nuestra Iglesia esperan, pero con los brazos cruzados. Algunos contemplativos cayeron en el «quietismo». Otros, llevados por la impaciencia, todo lo quieren ya, y no paran de actuar y exigir que todo sea hecho al momento y perfectamente... Algunos comprometidos cayeron en el «activismo». Una actitud y otra no son propiamente cristianas.

Nuestra Iglesia es llamada a mirar el futuro. Allí, al contemplarla luminosa y feliz junto a Jesucristo, recuperamos la serenidad frente a las cosas que hoy no están bien. Pero, al descubrir lo que está llamada a ser, no dejamos de inquietarnos y trabajar para acercarnos a ese modelo. Esa es la voz y la fuerza que nos atrae. Dejémoslo llevar.

† **Agustí Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat